

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389359264/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Moder, hos hvem hun satte sig, ventende som Tilhørerinde paa et nyt Nummer. – Da dette var forbi, blev hun anmodet om atter at glæde Selskabet med sit fortrinlige Talent; hvortil hun uden mindste Snerperie viste sig villig; men uheldigviis havde hverken hun eller Vi noget Accompanement, undtagen af Pianoforte. Jeg vovede at foreslaae et *da Capo* af Arien, men derfor bad hun sig forskaaret: »jeg ikke elske *da Capo*,« svarte hun »anden Gang, man ikke gjør saa vel – men – jeg mig ikke udtryk i dansk –« »– behag at tale fransk, Mademoiselle!« tog jeg Ordet paa dette Sprog; »jeg troer næsten at kunne gjette deres Tanker.« Nu ophørte hendes Forlegenhed, og det tvungne i hendes Væsen, der vist nok allene havde sin Grund i den Tvang, Sproget paalagde hende; med fransk Livelighed sagde huu: »man skulde aldrig forlange Gjentagelse hverken af Musikstykker, scenisk Spil eller Declamation. Saa strax derefter lykkes det ikke saa godt som første Gang; kan aldrig gives ej heller modtages med den første Varme, og baade Kunstner og Tilhører tabe begge.« »jeg kan ikke andet end give dem Ret – skjøndt det strider mod min egen Fordeel –« svarte jeg, »men dog med Indskrænkning. Vel kunde deres Paastand endogsaa logisk bevises; thi lad os blot forestille os sexten *encores* i Rad; da vil jo det fuldkomneste Mesterstykke tabe – i det mindste sin Friskhed; og taber det sextende Gang, taber det og den femtende, og saa videre lige op til den anden. Men gives der ikke alligevel Undtagelser? Compositioner som aldrig tabe sig? som i høj og steds højere Alder beholde den ungdommelige Friskhed?« »Beholde?« gjenrøg hun; »jeg vilde hellere sige: fornye, og denne Evne til at kunne fornyes, er netop Kjendemerke paa de Frugter, der taale at gjemmes. Men min Mening er jo og kun denne: at de maae nydes i Mellerrum. Et slikvurmt Barn, som ikke kan styre sin Begjerlighed, forspiser sig let i det Søde, og spiser sig keed deraf; derfor holde forstandige Forældre det tilbage, at det maae nyde lidt og længe.« Dette sidste sagde hun med et muntert Smil, der – dog kun for et Øjeblik forandrede hendes Ansigt, og viste et Glimt af indvortes Liv, som det ellers savnede. – Jeg blev afbrudt i denne Samtale, da man kaldte mig hen til Orchestret; og da Nummeret var forbi, og jeg atter vilde knytte den, savnede jeg Alice. Hun var pludselig bleven afhentet til sin Comtesse.

Som unge Herrer gjerne pleje, saa begyndte vi nu at recensere den Bortgangne; og havde hun ikke bedre Skjæbne, end et nyt Digt incl-

lem æstetiske Kunstdommere, alle finde de Fejl, men ikke alle de samme; hvad een roser laster en anden; og vilde Forfatteren i en ny Udgave tage enhver Retteise og Udsættelse tilfølge, skulde det gaae ham med hans Bog, som det efter Fabelen gik hin aldrende Mand med hans Hoved, af hvilket en ung Elskerinde udrykkede de graae Haar, og en ældre de sorte: saa den føjelige Stakkel tilsidst beholdt slet ingen tilbage, men sad der aldeles skallet imellem dem. Men mange skarpe Dommere ere ikke altid et ondt Tegn; det viser, at man *leder efter Fejl*. De tvende Parter vare dog alle enige: at hun sang guddommeligt, og at hun havde en – *stor Mund!* Dette sidste maatte jeg selv skjøndt ugjerne, indrømme. Men sandelig! ingen af os havde endnu *set* hende.

Midt under Aftensmaaltidet kom hun igjen. Den opmærksomme Vertinde overlod hende sin Stol ved Siden af mig med den Ytring: at de to franske bedst vilde underholde hinanden. Det traf ind; thi aldrig før havde jeg hos noget Fruentimmer fundet saa fin en Belevenhed forenet med saa dyb en Følelse; og dog skiftede hun med ejendommelig Lethed Æmnet, saa ofte jeg bragte et nyt paa Bane. Hvor gjerne havde jeg gjort hende selv til eet! men paa den lige Vej gik dette jo ikke an, og Omveje ledte ej heller til Maalet, eftersom hun bestandig bøjede af, eller vel endog med et kunstigt Spring vendte heelt tilbage. – Skade – tænkte jeg tidt – at den Mund, der taler saa smukt, ikke selv er det!

Jeg erfarede ikke meer, end hvad jeg allerede forud havde formodet: at Comtessen var hendes Velgjørerinde og eneste Veninde.

6. Julebal

Mån vil finde det naturligt, at jeg beholdt mit sidste Natteleje; og ligesaa, at jeg en heel Time lyttede ved Tapetdøren. Men forgjæves: jeg hørte ikke det allermindste til de *Uforklarlige*. Omsider jog Søvn og Kulde mig fra min Lurepost i Seng.

Efter en uafbrudt og kvægende Hvile vaagnede jeg først i Dagbrækningen. Jeg klædte mig paa, og gik hen til Vinduet. – Det var Tøvejr. Graa Regnskyer drev ilende og lavt hen over Skoven – den mørke Skov der nylig stod smykket til Julen i Vinterens prægtigste Solvmor. Saaledes – tænkte jeg – aflægger den unge Hustrue sin Bru-